

film

## HOMOLKA A VRAŽDY



Dva týdny před svatbou, v červnu 1991, unesli a zabili čtrnáctiletou studentku

hodnout o možném Karlíně podmíněném propuštění z vězení. Řeší se problém, do jaké míry byla spolupachatelkou – a do jaké míry další obětí. Ježto v kriminále vystudovala psychologii, docela to s expertem válí – ale nechce se překvapit, jak moc ho zmákně a jestli ji pustí na svobodu.

Herci v hlav-

ních rolích, Laura Preponová jako Karla a Misha Collins coby Paul Bernardo jsou dobří: nadprůměrně milí, hezcí, sympatičtí – a taky velmi věrohodně odporní a zrůdní. Jí bylo v reálu sedmnáct, jemu dvaadvacet, když se svými kousky začínali. Ona studovala veterinu, on měl dobrou práci a přitahovala ho muzika. Ovšem ještě víc ho vábily dívky, mladé a hezké – a hlavně stále nové.

Závěrem budiž řečeno, že skutečná Karla patří k lidem, kteří ve světě proslavili naši malou zem. Má totiž po tatínkovi český původ a za svobodna nosila hezké příjmení Homolka.

(jjv)

Vy jste švarná, já jsem švarný, jaký jsme to krásný pár – tak by se chtělo při pohledu na jejich svatební foto zapět! Když si dívka jménem Karla brala svého vyvoleného Paula, byla velice zamilovaná – třebaže už dva týdny před svatbou mu mimochodem pomáhala s únosem a krutou vraždou čtrnáctileté šolačky! Hezký předsvatební dárek, není-liž pravda? Ale Karle její láska vydržela, ba, utužila se. I když dívčinu záhy shledala, že podobné „drobné excesy“ budou v manželství jaksi normou. Neboť její choť byl ve věcech sexu mužem dosti nekonformním, a chtěla-li s ním setrvat – což ovšem chtěla tuze! – musela s vlkem výt! A to i tak, že mu třeba předhodila k hrátkám vlastní mladší sestřičku, přičemž se vloudila nemilá nehoda. Neboť sestřičku uspala kapánek moc, takže se chudák už neprobudila...

Tehdy se možná ještě dalo vycouvat. Pak už nikdy ne. Tak či onak, Karla asi našla v Paulových praktikách jisté zalíbení taky – a když zatoužil po jiných, jala se mu je ochotně shánět i pomáhat s jejich mučením. Neboť o nic jiného v sexuálních zálibách jejího milovaného nešlo. A že sem tam některá z obětí nepřežila? Jakáž pakáž! Pardon, jakáž pomoc.

Film, nazvaný v originále prostě Karla a v českých kinech uváděný s vábivějším názvem Bestie Karla (což ovšem neodpovídá tak docela traktovanému příběhu, větší bestie byl objektivně Paul) natočil zručný režisér Joel Bender jako rekonstrukci autentických událostí z let devadesátých. A jakkoli vypráví svůj příběh věrně a ctí fakta, chvályhodně udržel jistou míru vkusu. Film tedy nenabízí explicitní sexuální scény, jež by slastně rozechvívaly nitra diváků s hlubším zájmem o sadomasochismus. Děj sám je jaksi oťresný dost. Odehrává se osm let po usvědčení pachatelů a je rámován dialogy s psychiatrem, jenž má roz-

osobnost

## Románové rozloučení

Rok po smrti amerického detektivkáře Salvatore A. Lombina vyšel v českém překladu jeho poslední román. Že takového autora neznáte? Ale ano! Psal přece své příběhy víc než půl století a během jeho života jich čtenáři po celém světě koupili přes sto milionů svazků. Jenže vycházely pod dvěma pseudonymy: Evan Hunter a Ed McBain.

Když se totiž mladý muž, jenž se chtěl stát úspěšným spisovatelem, odhodlal ke vstupu do literatury, usoudil, že v Americe spíš uspěje s anglosasky znějícím jménem – a těžko dnes posoudit, zda by se stal stejně populární jako Lombino. Tak či onak, pod oběma pseudonymy uspěl (a mnoho dalších užíval v době, kdy psával časopisecké povídky a sekal je jak Baťa cvičky: dobře a hodně). Byl celoživotní díč: dokázal psát ve dne v noci, neznal víkendy. Až když ho první vytrestalo srdce, zvolnil tempo. Pak už prý pracoval jen osm hodin denně...

Debutoval příběhem pro děti, ale prorazil až druhou knihou: Džungli před tabulí mu pak kritika celoživotně předhazovala jako jeho nejlepší opus. To bylo roku 1954: o dva roky později se románem Zabiják zrodil 87. revír...

Jako Hunter vydával spíše vážné, společenskokritické romány, jako McBain detektivky. Líbil se i advokát Mathew Hope, jenž se dočkal třinácti příběhů, ale největší popularitu si dobyly nepochybně příběhy z 87. revíru velkoměsta Isola. Autor v nich popřel detektivkářskou tradici Velkého detektiva a přiblížil tak detektivku realitě. Jejich kolektivním hrdinou je policejní tým, z něž jednotliví kriminalisté v průběhu děje vystupují víc či méně do popředí – podle vůle autora, ale hlavně z potřeby příběhu samého.

V autenticky působícím ději nahlíží čtenář do zákulisí policejní práce, poznává její obtíže a úskalí, uvědomuje si krutost a nekonečnost boje se zločinem, v němž nelze zcela zvítězit, ale ve kterém se nedá ani na chvíli přestat. Protože jinak by zaplavil svět...

V posledním románu Fiddlers, který česká překladatelka Ludmila Havlíková nazvala víceznačně Hudlaři, se chvílemi už už zdá, že detektivní tým z 87. revíru prohraje. Že zločinec má navrch. Vraždy, jež kdosi ve městě páše, nemají zdánlivě motiv ani žádnou souvislost – anebo snad přece? Edu McBainovi bylo skoro osmdesát a byl dost nemocný, když tehle román psal. Ale jde o příběh neméně svižný, než byly předchozí, příběh, který kladé nepřijemné otázky a poctivě hledá odpovědi – a plně a citlivě rezonuje se současností.

Mimochodem, ani Hudlaři neměli být epilogem autorova díla. Plánoval si, že ještě napíše jeden román – se symbolickým názvem Exit. Ale už mu na něj nezbyly síly a čas. Svou spisovatelskou i životní dráhu navždy uzavřel dva měsíce po vydání biografické knihy Pojďme si promluvit, v níž si bez servítků vyřizoval účty s rakovinou hrtanu. Poslední slovo ale bohužel měla nakonec ona... (–ěk)

Foto archiv

Dva autoři v jediném člověku: vlevo Evan Hunter, vpravo Ed McBain...



knih

## AMERIČAN V KOSTNICI

Charlie Parker je bývalý policista a teď soukromý detektiv – a to ovšem není řemeslo pro úctolité jedince. Díky svým případům se dostává do hodně ošemetných situací, a jaký div, že jeho rodinný život je v troskách. Trápí se výčitkami, že nedokázal ochránit své nejbližší, ale v hloubi duše tuší, že ztratit vlastní život může být taky docela snadné. A někdy mu připadá, že by to mohlo být řešení...

Sympatickou postavu životem trýskaného detektiva si vymyslel Američan John Connely a úspěšně ho protahuje vším bahnem postmoderního světa. V zatím nejčerstvějším románu Černý anděl nechal svého hrdinu zavítat dokonce do Čech. Přesně řečeno, do Sedlce u Kutné Hory, kde je, jak známo, vyhlášená kostnice. Pro drsně napínavý příběh tedy dějiště nad jiná atraktivní...

Na začátku Černého anděla je tajemné zmizení jedné hezké dívčiny, jež se sice živí jako prostitutka, ale má mocného příbuzného, který zase vlast-

ní kámoše jménem Charlie Parker. Pátrání se rozbíhá jako klasická detektivka, ale záhy se přesmykne spíše v horror. Nejde tu jen o „obyčejný“ zločin, ve hře je zlo přímo s velkým Z, a ovšem taky jeho zbesílá vyznavači. Soukromé očko Charlie má tedy proti sobě nepřátele náramně nebezpečné, doma ve Státech i za velkou louží. Dodejme, že české realie fungují v příběhu spíše jen jako kulisa, ale uzmějme, že na rozdíl od jiných autorů Connely o České republice neplácá nesmysly. Děj je zalidněn solidně načrtnutými postavami, zejména figury záporné zaujmou zjevnou plastičností. Hajzlové se prostě pší – i hrají – líp. Dobro sice nakonec vítězí, ale je pro kladá se čím dál větší šichta, a boj stojí krvavě obětí. Tolik k pozitivům románu. Zápornou stránku představuje poněkud neadekvátní sebezpytování, jímž se Charlie Parker užírá ve volných chvílích a při němž příběhu sem tam „spadne řemen“. Obvyklý dějový spád, pro autora příznačný, se pak trochu vytrácí a jistá tlachavost nabývá vrchu. Ale ještě pořád se to dá číst...

Úhledné české vydání připravilo nakladatelství BB/art, solidně přeložila Hana Whittonová.

(–ěk)